

Arrest

nr. 114 526 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 4 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat K. BLOMME en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is van Algerijnse nationaliteit, geboren te Oran (Algerije) op (...) 1977.

1.2. Hij verklaarde op 29 november 2003 het Rijk te zijn binnengekomen en vroeg op 2 december 2003 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

1.3. Door de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd op 22 december 2004 beslist dat aan verzoeker de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd geweigerd.

1.4. Verzoeker werd op 13 januari 2005 door het hof van beroep te Gent veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf wegens diefstal, diefstal met geweld of bedreiging, afpersing en poging tot wanbedrijf.

1.5. Op 1 maart 2008 diende verzoeker een aanvraag in tot vestiging op grond van zijn huwelijk met een Belgische.

1.6. Door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken werd op 11 maart 2008 beslist tot voorlopige schorsing en tot voorlopig uitstel van de beslissing nopens de vestigingsaanvraag. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.7. Op 24 maart 2009 werd een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Tegen deze beslissing diende verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 30 701 van 27 augustus 2009 werd dit beroep verworpen.

1.9. Verzoeker liep in 2009 nog vier correctionele veroordelingen op wegens diefstal, diefstal met braak en bij nacht, inbreuken op de drugswetgeving.

1.10. Op 08 februari 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie werd op 2 maart 2012 een beslissing genomen tot het ongegrond verklaren van deze aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Mijnheer de Directeur,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.02.2010 werd ingediend te 8900 Ieper met aanvulling op 27.06.2011 door :

S, A (R.R.: xxx) nationaliteit: Algerije

geboren te Oran op (...)1977

adres: Penitentiair Complex te 8000 Brugge

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang töt het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beroept zich in zijn aanvraag op het feit dat hij gehuwd is met een Belgische onderdane, te weten Mevr. D.C. met wie hij ook twee kinderen heeft, zijnde S.A.K. en S.A-R., beide geboren op 02.09.2008. Hij meent dan ook dat een weigering zou neerkomen op een schending van artikel 8 EVRM, dewelke het recht op een gezinsleven waarborgt.

Na grondige studie van het administratief dossier van betrokkene dienen wij evenwel volgende vaststellingen te maken:

Betrokkene werd door het Hof van Beroep te Gent op 13.01.2005 veroordeeld tot drie jaar effectieve gevangenisstraf met 1500 euro geldboete wegens verscheidene diefstallen en afpersing. Op 16.11.2009 werd betrokkene opnieuw veroordeeld door de Correctionele Rechtbank (=CR) van Ieper tot tien maanden effectieve gevangenisstraf, opnieuw voor diefstal. Een derde veroordeling dateert van 18.11.2009 door de CR van Kortrijk waarbij betrokkene vijf maanden effectieve gevangenisstraf kreeg, wederom voor het plegen van diefstal. De laatste veroordeling d.d. 05.12.2009 werd opnieuw uitgesproken door de CR van Kortrijk, ditmaal tot een effectieve gevangenisstraf van 18 maanden, wederom voor het plegen van diefstal.

Hieruit kunnen wij afleiden dat betrokkene duidelijk een gevaar betekent voor de openbare orde. Bovendien zijn in het dossier van betrokkene meerdere PV's terug te vinden wegens intrafamiliaal geweld.

Gelet op bovenstaande kan er dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM daar in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten, hetgeen in casu noodzakelijk is. Een enkele handgeschreven verklaring van Mevr. Declercq en twee foto's kunnen deze vaststelling geenszins wijzigen.

Wat de lange asielpcedure van betrokkene betreft (deze werd afgesloten op 29.11.2011 en duurde iets minder dan acht jaar): gelet op bovenstaande veelvuldige en zwaarwichtige feiten van openbare orde kan ook dit niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Betrokkene heeft duidelijk blij gegeven van een aanhoudende en zelfs toenemende criminele ingesteldheid waardoor hem onder geen beding een gunstige regeling kan worden toegestaan.

De overige aangehaalde elementen, met name dat betrokkene gewerkt heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, zijn, opnieuw gelet op bovenstaande feiten van openbare orde, geen grond voor een verblijfsregularisatie.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van de materiële motiveringsplicht, de schending van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet alsook de schending van 8 van het EVRM.

2.2. Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe: "Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed". Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993). De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249). Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Toelichting. De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig. Verwerende partij heeft ten onrechte de volgende argumentatie van verzoeker in zijn verzoek tot regularisatie niet willen aannemen en wel als volgt: In de instructie van de regering van 19 juli 2009 omtrent de regularisatie van bepaalde categorieën van personen wordt gesteld dat een vreemdeling die ouder is van een Belgisch minderjarig kind en die een reëel en effectief gezin vormt met dit kind op basis van dit feit een onbeperkt verblijf kan krijgen. Verzoeker is vader van twee minderjarige kinderen en is bovendien tot op heden gehuwd met een Belgische onderdane, mevr. C. D. Er is door verzoeker nog steeds recht op contact met zijn kinderen, en dit recht op contact, werd onlangs nog door de Voorzitter van de Rechtbank van Kortrijk bevestigd in die zin dat verzoeker recht heeft om zijn beide kinderen tweewekelijks te zien in de gevangenis waar hij thans verblijft, en dit in afwachting tot zijn invrijheidstelling. Overeenkomstig art. 8 EVRM heeft verzoeker recht op eerbiediging van zijn gezinsleven, waarbij dient opgemerkt dat anderzijds ook zijn kinderen recht hebben om een gezin te kunnen vormen met hun vader, en het ook in het belang is van de beide kinderen, met de Belgische nationaliteit, dat zij hun vader kunnen zien, kunnen leren kennen, enz. Anderzijds is het zo dat verzoeker sedert 2003 hier in België verblijft, geïntegreerd is, een vrienden- en kennissenkring in België heeft, enz. Ook deze elementen zijn van belang bij de beoordeling. Het feit dat verzoeker in het verleden een aantal veroordelingen opgelopen heeft doet geen afbreuk aan zijn lang verblijf, het feit dat hij vader is van twee Belgische kinderen en zich op art. 8 EVRM kan beroepen op een gezin te vormen hiermee. De bewering alsof verwerende partij zou moeten ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten, is niet correct in die zin dat verzoeker werd veroordeeld, zijn straffen uitzit en er geen enkele indicatie is waarom verzoeker vervolgens zou hervallen, wel integendeel, het recht heeft om net zoals elke andere ex-gedetineerde zich opnieuw in de maatschappij te begeven en zich op het rechte pad te gedragen.

2.3. De formele motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk en omstandig de feitelijke motieven alsook de wettelijke grondslag aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Ze staan eenvoudig te lezen in de motivering van de bestreden beslissing en verzoeker kent deze motieven daar hij er immers kritiek op uit in zijn voorliggend verzoekschrift.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletore aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

In verband met de schending van de materiële motiveringsplicht verwijst verzoeker naar zijn twee kinderen en zijn relatie met een Belgische onderdaan C.D; hij stelt, evenwel ongestaafd door een stuk, dat hij een recht op contact heeft met zijn kinderen en hij meent dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt. Hij verwijst tevens naar zijn lang verblijf en zijn voorgehouden integratie en meent dat er niet kan worden verwezen naar zijn strafrechtelijke veroordelingen.

2.4. Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad merkt echter op dat deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 9 december 2009 en arrest 215.571 van 5 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lange asielprocedure van betrokkene betreft, deze werd afgesloten op 29 november 2011 en duurde iets minder dan acht jaar, geldt dat, gelet op de veelvuldige en zwaarwichtige feiten van openbare orde, het niet kennelijk onredelijk is dat dit niet weerhouden kon worden als een grond voor regularisatie. Verzoeker heeft duidelijk blijk gegeven van een aanhoudende en zelfs toenemende criminele ingesteldheid waardoor hem geen gunstige regeling kan worden toegestaan. Regularisatie is immers een gunst en geen recht. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij de overige aangehaalde elementen, met name dat verzoeker gewerkt heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, gelet op bovenstaande feiten van openbare orde, niet aanvaard als een grond voor een verblijfsregularisatie.

2.5. Verzoeker beroept zich in zijn aanvraag op het feit dat hij gehuwd is met een Belgische onderdaan, te weten Mevr. C. D, met wie hij ook twee kinderen heeft, zijnde S. A. K. en S. A-R, beide geboren op 2 september 2008. Hij meent dat een weigering zou neerkomen op een schending van artikel 8 van het EVRM, artikel dat het recht op een gezinsleven waarborgt.

2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.7. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de

bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.8. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.9. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.10. Verzoeker beroept zich in zijn aanvraag op het feit dat hij gehuwd is met een Belgische onderdaan, te weten Mevr. C. D, met wie hij ook twee kinderen heeft, zijnde S. A. K. en S. A-R, beide geboren op 2 september 2008. Hij meent dan ook dat een weigering zou neerkomen op een schending van artikel 8 van het EVRM, artikel dat het recht op een gezinsleven waarborgt.

Verzoeker licht dit verder als volgt toe: *“Overeenkomstig art. 8 EVRM heeft verzoeker recht op eerbiediging van zijn gezinsleven, waarbij dient opgemerkt dat anderzijds ook zijn kinderen recht hebben om een gezin te kunnen vormen met hun vader, en het ook in het belang is van de beide kinderen, met de Belgische nationaliteit, dat zij hun vader kunnen zien, kunnen leren kennen, enz. Anderzijds is het zo dat verzoeker sedert 2003 hier in België verblijft, geïntegreerd is, een vrienden- en kennissenkring in België heeft, enz. Ook deze elementen zijn van belang bij de beoordeling. Het feit dat verzoeker in het verleden een aantal veroordelingen opgelopen heeft doet geen afbreuk aan zijn lang verblijf, het feit dat hij vader is van twee Belgische kinderen en zich op art. 8 EVRM kan beroepen op een gezin te vormen hiermee. De bewering alsof verwerende partij zou moeten ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten, is niet correct in die zin dat verzoeker werd veroordeeld, zijn straffen uitzit en er geen enkele indicatie is waarom verzoeker vervolgens zou hervallen, wel integendeel, het recht heeft om net zoals elke andere ex-gedetineerde zich opnieuw in de maatschappij te begeven en zich op het rechte pad te gedragen.”*

2.11. Uit het voorgaande kan in deze stand van het geding worden besloten dat de bestreden beslissing een inmenging is in het privéleven van de verzoekende partij. Aangezien deze inmenging een weigering van een voortgezet verblijf betreft, dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Wat de noodzakelijkheid van de bestreden beslissing betreft, houdt dit een toets van de evenredigheid in. De bestreden beslissing moet derhalve de Raad toelaten te onderzoeken of de administratieve overheid heeft afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de belangen van de verzoekende partij en de belangen van de Belgische staat anderzijds.

Na grondige studie van het administratief dossier van verzoeker kwam de gemachtigde tot volgende vaststellingen die gedetailleerd gemotiveerd worden in de bestreden beslissing:

“Betrokkene werd door het Hof van Beroep te Gent op 13 januari 2005 veroordeeld tot drie jaar effectieve gevangenisstraf met 1500 euro geldboete wegens verscheidene diefstallen en afpersing. Op 16 november 2009 werd betrokkene opnieuw veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van leper tot tien maanden effectieve gevangenisstraf opnieuw voor diefstal. Een derde veroordeling dateert van 18 november 2009 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk waarbij betrokkene vijf maanden effectieve gevangenisstraf kreeg, wederom voor het plegen van diefstal. De laatste veroordeling van 5 december 2009 werd opnieuw uitgesproken door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk, ditmaal tot een effectieve gevangenisstraf van 18 maanden, wederom voor het plegen van diefstal.”

Hieruit kan de gemachtigde naar rede afleiden dat betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde. Bovendien bevinden zich, als bijkomend indicatie, in het dossier van betrokkene meerdere Pv's wegens intrafamiliaal geweld, een motief dat niet betwist wordt door verzoeker.

De Raad stelt dienaangaande vast dat een Pv geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt, doch staat het de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen appreciatiebevoegheid, die hem toekomt in het kader van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en overweging te nemen. De beoordeling is niet kennelijk onredelijk.

Gelet op bovenstaande is er geen schending van artikel 8 van het EVRM daar in hetzelfde artikel 8 van het EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten en ter bescherming van de openbare orde, hetgeen *in casu* noodzakelijk is. Een paar handgeschreven verklaringen van onder meer Mevr. C.D. en twee foto 's kunnen deze vaststelling niet wijzigen.

In casu wordt niet betwist dat de bestreden beslissing in overeenstemming is met de wet en dat zij een legitiem doel nastreeft, met name het voorkomen van strafbare feiten en het beschermen van de openbare orde.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij verschillende zware strafbare feiten gepleegd heeft, voor onder meer "*diefstal met geweld of bedreiging, afpersing, gewone diefstal, poging wanbedrijf, diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, inbreuken op de drugswetgeving, diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging, inbraak bij nacht*" hetgeen *in casu* als ernstig mag beschouwd worden, gelet op de straffen die hem werden opgelegd met name gevangenisstraffen van 3 jaar, 11 maanden, 10 maanden, 5 maanden, 3 maanden en 18 maanden. Zodoende verbleef verzoeker reeds van 17 februari 2004 tot 17 februari 2005 en van 4 oktober 2009 tot heden in de gevangenis. De strafbare feiten werden gepleegd op het ogenblik dat verzoeker meerderjarig was. Bovendien was mevrouw C.D. op de hoogte van de eerste strafrechtelijke veroordelingen, onder meer de celstraf van 3 jaar uitgesproken op 13 januari 2005 door het hof van beroep te Gent, en de daaropvolgende gevangenisstraf, aangezien zij slechts getrouwd zijn op 22 februari 2008. Verzoeker houdt voor geen nauwe gezinsbanden meer te hebben in zijn land van herkomst. Doch verzoeker toont niet aan dat hij geen familiale of andere banden meer heeft in zijn land van herkomst.

Hoewel de bestreden beslissing geacht kan worden een ernstige impact te hebben op het privéleven van verzoeker, dient gesteld dat het niet kennelijk onredelijk is van het bestuur, gelet op de ernst en recidive van de vele gepleegde feiten die geleid hebben tot strafrechtelijke veroordelingen en effectieve gevangenisstraffen, alsook het feit dat deze strafbare feiten gepleegd werden tijdens zijn meerderjarigheid, te oordelen dat de bestreden beslissing geen disproportionele inmenging inhoudt in het privéleven van verzoeker, gelet op alle omstandigheden eigen aan zijn zaak. Bijgevolg wordt ook geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Bovendien geldt als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht, aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren en om, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen, met inbegrip van de verwijdering ervan te regelen, onder voorbehoud dat deze maatregel van verwijdering niet verdragsonverenigbaar is (zie ook RvS van 28 juni 2001, nr. 97.206).

Overigens bevat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten, zodat niet valt in te zien op welke wijze de bestreden beslissing zelf tot gevolg heeft dat verzoeker zijn kinderen niet zou kunnen zien en leren kennen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC